

OBSESSIÓ

Un relat de: [Mònica Rure](#)

No sé com començar aquesta confessió. Crec que m'estic tornant boja. No veig l'horitzó més enllà de tu. He deixat que siguis massa important en la meua vida, en la meua rutina, en el meu quefer diari. Interfereixes en el meu pensament massa vegades, no aconsegueixo concentrar-me.

Tot es va iniciar com un joc, per provar; em sentia sola, trista, melancòlica. Et vaig buscar expressament, decidida a trobar-te, guiada per una pura necessitat de consol. No va ser una fiblada, va ser una selecció. Em vas omplir els espais de luxúria, em vas donar allò que, sense saber-ho, sentia que em faltava.

Vam començar bé, només de tant en tant, en les ocasions on la monotonia amenaçava d'encadenar-se al meu cos; llavors, trencaves la cadena del tedi i em sentia lliure dins del meu propi cos. Primer van ser les nits, desfogaments dels dies estressants. Quant vam durar així? Un mes? Després no em vaig conformar tas sols amb això, vaig aconseguir infiltrar-te a l'oficina, i després del dinar amb les companyes i una excusa poc planejada, sortia disparada a trobar-te i allà, en el lavabo de la vuitena planta, sufocaves el meu desig. Més tard va ser en el meu propi despatx, entre reunió i reunió, quan els altres creien que ultimava informes, tu sadollaves la meua ansietat desmesurada. El mes passat ja vaig començar a posar excuses. Arribava tard: el trànsit; faltava un dia a l'oficina: un còlic; sortia abans del despatx: m'inventava clients nous.

Sé que no puc continuar així, amb la meua vida girant al teu voltant. Llavors no sabia que existia un sentiment capaç d'ennuvolar-me el pensament i fer-me perdre el seny. T'haig de deixar, ja no puc més. Si no vull acabar caminant despullada per casa, aferrada a tu. Jo, que et vaig buscar per alliberar-me, em sento esclavitzada pel teu poder.

Decidit!

Et trec les piles, et fico en una bossa i faig un nus.

Desfaig el nus..., et trec de la bossa..., et poso les piles. Només una vegada més.

Clic!

Rrrr...

Mmm!